

Dette website bruger cookies fra Google til at levere sine tjenester, tilpasse annoncer og analysere trafik. Oplysninger om din brug af dette website deles med Google. Ved at bruge dette website accepterer du brugen af cookies.

FLERE OPLYSNINGER OK, DET ER FORSTÅET

Den smalle bog

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 3. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Oliekriser og postkasser. Fra gamle dage

Gitte Broeng: Oliekrise – Et hørespil 36 s. ill., 85 kr. Tidsskriftet * [asterisk] Nr. 69 a-h, POST red.: Gitte Broeng, Chris...

Den smalle bogs for tiden mest læste

-

De døde kan høre, at man tænker på dem
Julia Werup Ensomme mænds død Det poetiske bureaus forlag, 150 kr.
Af Søren E.

Kristoffersen At skrive om et værk er en form for psyko...
-

Digte der vil være erindring
Marilyn Nelson Hurtigere end lyset
Oversat af Inge og Anne-Marie Pedersen
Bureauets Lommebibliotek 112 sider
Af Jakob Brønnum ...
-

Om lethed i det tunge, kunst som forskning og fri natur som menneskestyret
Iben From (red.):
"Erland Knudssøn Madsen", 240 sider, KunstCentret Silkeborg Bad 2016, 175 kr. Af Egil Hvid-Olsen Et digt kan være...

Litteraturen, bevægelsen, teksten

- Floret
- Hver mandag
- Hybenblod (Linda Nørgaards blog)
- Knud Steffen (Nielsens blog)
- Slagtryk

tirsdag den 6. februar 2018

Digtningens kontinuum

Knud Steffen Nielsen
Udvalgte digte
Det poetiske bureaus forlag
215 sider, 200 kr.

Af Anders Møller Gade

Knud Steffen Nielsen har hen over de sidste årtier beriget os med den ene mere eller mindre absurd og mesterlig særprægede digtsamling efter den anden. Denne digtning henover årtierne har forlaget Det poetiske bureau nu samlet i et udvalg med den passende titel Udvalgte digte. Her rummes bidrag lige fra debuten "Indskrift" i 1980, hvor det nok er sprogets mere taktile karakter, der er i fokus til de to næste digtsamlinger "Og lyset knytter sig til om lidt" og Lakune". Her slås en række af forfatterskabets tematikker an, bl.a. forholdet mellem konstruktion (sproget) og virkeligheden, bevidsthed og kroppen, livets og verdens midlertidighed (tidens fremadskridende proces), og alt dets indflydelse på den størrelse vi kaldet jeg'et.

Disse tidlige digte er i antal ikke repræsenteret i så rigt et mål som de senere digte. Vægten af digte er lagt på digte fra digtsamlingen "Farven Godot" og frem til den seneste udgivne "Derfor står jeg frem nu". I udvalgte digte er også medtaget enkelt digte som er at finde på denfri.dk, samt afsluttende i appendix to nyere tekster "Bænken" Og "Hate", den sidste er tidligere udgivet i Nordisk Ministerråds bog fra den finske bogmesse.

Farven Godot

Det er i disse senere digte, det digterisk gennembrud sker vel for alvor med "Farven Godot", at Knud Steffen Nielsen finder det udtryk som vi kender ham så godt for. Et udtryk som gennem årene raffineres og udvikles til rene mesterstykker, der gør ham til en digter uden sidestykke i Danmark. Digtet, som indeleder den seneste digtsamling "Derfor står jeg frem nu", er nok nær noget det der mest er et samlende udtryk for hele dette digteriske virker. Det lyder som følger:

"Det foreløbige punktum. De midlertidige ønsker.
Et kvarter ad gangen. Et år ad gangen.
De enkelte dele holdes sammen af

Indtil - videre,
dvs lys sendt fra afdød stjerne

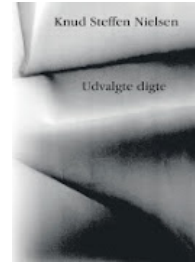
Og den måde, jeg tæller det splintrede på".

Det provisoriske

Vi kan nok prøve at sætte et punktum til markering af ende og begyndelse, som en indramning af tid, hvori vi kan skabe mening og sammenhænge. Det kan virke så definitivt, så fast, men som tiden går erfares det at selv punktummet, i teksten, i livet, blot er noget foreløbigt. Det øjeblik, der var lige før er gået kommer ikke igen, afløses af det næste øjeblik, som igen afløses af endnu et. Ligesom den mening digteren har skabt i dag kan være væk i morgen og det der står tilbage er den tid, som er gået imellem.

Tidens fremadskridende bevægelse er på måde den store destabilisator i tilværelsen. Den undergraver enhver fast form og vi står som mennesker

Knud Steffen Nielsens udvalgte digte

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2018 (7)
 - marts (1)
 - ▼ februar (3)
 - Oliekriser og postkasser. Fra gamle dage
 - Det surrealistiske billede i spejlet
 - Digtningens kontinuum
 - januar (3)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

Slå op i Den smalle bog

Nettidsskrifter: Litteratur - Artikler og kritik

- Kornkammer
- Lithub
- Litteraturnu
- Modspor

Nettidsskrifter: Kulturmagasiner og det, der ligner

- Atlas Magasin
- Ikaros
- Kunsten nu
- Vink København

Og sådan skriver han på tidens fremadskridende gang. Han lader sig selv og os, i sin digtning, befinde sig/os mellem et før og et kommende nu, i mellempositionen med udsigt til det tabte, ødelagte og fortidige øjeblik og med udsigt til de tilsyneladende muligheder som kommer med det næste.

Vi er med hele vejen. Vi får ikke først rapporten når turen er overstået, men indvies som læsere i tidens fremadrykkende forandring, kort sagt vi er med på hele turen. Vi er med når forandringer finder sted. Det sker i linjernes brud, i tidens og digterens opløsning af faste sammenhænge og i Knud Steffen Nielsens bevidst manglende brug af konjunktioner. Det virker til tider, hvis ikke hele tiden, som sabotage af den faste læserytme, men inden længe erfarer det, at denne digtning konsekvent minder en om at man er til stedet under læsning. Denne digtning skaber netop et rum for læseren at træde ind i og uvilkårligt, ihverfald for denne anmelder, digter og leger man med i dette sproglige maskineri.

Og i digtenes brudte linjer, i opløsningen af sproglige konjunktioner og kohærente udtryk, skabes en digtningen, som på smukkeste vis forener form og indhold og giver en oplevelse af hvad det vil sige at være til som menneske.

Anfægtelsens motor

Livet. Det kaotiske. Vi er kastet ud i det, uden selv at være tage med på råd. Og med tidens destabiliserende faktor bliver det svært at sige og gøre noget som virker grundfæstet. Opnå vished. Hvad der gjaldt i går, gør ikke i morgen. Vi er på gyngende grund. Selv i sproget, som nok på overfladen ser ud til at køre helt fint kan vi ikke vide os sikre. Hvordan kan jeg vide, at det jeg siger, bliver opfattet på den måde som jeg har sagt det.

Logisk set kan vi ikke sige meget andet en livet er livet. Alt udover dette tautologisk udsagn er en udvidelse, en tillæggsbillet som vi ikke har dækning for. Denne skepsis over for sproget er central i Knud Steffen Nielsens digtning.

Sproget kan ikke bruges til repræsentative udtryk om verden, om en selv. Der foregår altid et tillæg i brugen af sproget, et tillæg hvor det ikke er muligt at afgøre hvad der er sandt og hvad der er illusorisk.

Vi er på den måde hos Knud Steffen Nielsen spændt for anfægtelsens motor. Det betyder omvendt, for Knud Steffen Nielsen, at der ikke er nogle regler at overholde. Ballet er åbent. Spillet er frit. Scene er klar. I den langt ud fantastisk digtsamling "Det gør ikke rigtig ondt på fisk", er denne anfægtelsens motor i højste gear. Her trækker han i bajadsens klæder, legende og munter, ubekymret og latteren får fri bane under læsningen. Her sproget en scene hvor snart den ene snart den anden mere eller mindre rablende figur træder op på. Jeg'erne står i kø for at afløse hinanden. Og vi hvirvler derudaf i et vildt og fantastisk kaos. Selvom latteren har forrang, efterlades men alligevel med indtrykket af en uro. Der er en uro, under latteren, i disse digte. En uro over tilværelsen, over dette kaos, over den manglende vished.

Og så alligevel. Gør jeg ikke blot digtet til et spejl? Et spejl hvori jeg ser det, jeg bringer med?

Kontinuum

Knud Steffen Nielsen lader os dog ikke hænge i dette kaos. Overalt i hans digtning henvises der til en kropslig sanselig erfaring, der må, hvis vi ikke skal befinde os i en evig dekonstruktion, være et udgangspunkt. Et punkt i kaos at se tingene fra. Og i digtsamlingen "En kinamands chancer", åbnes for endnu en mulighed.

"Det er et digt, det er to digte.

Vi lever alene. Vi lever ikke alene".

Vi lever som sociale væsner. Vi mødes, taler sammen, omgås hinanden i et væk. Vi lever ikke alene. På den anden side, er vi skilt fra hinanden. Vi har ikke et fælles eksistentielt mandat. Jeg kan ikke sige dit liv er mit, eller jeg ser du har ondt, men det er ikke min smerte. På den vis kan vi ikke gøre fælles objektiv krav på eksistensen. Dette mandat er kun subjektivt. Vi lever altså alene.

Vi lever i disse to modsætninger. At leve alene og ikke leve alene. Men digtet her tilbyder en tredje mulighed. Digtet her er netop muligheden for at se, at det forholder sig sådan. Det udgør et tredje punkt, hvorfra de to andre punkter kan ses. Hvor de to modsætninger kan eksisterer samstemmende. Digtningen udgør således et refleksivt punkt hvor der kan opnås bevidsthed om disse modsætninger i tilværelsen. Digtningen danner på den vis et kontinuum.

Lad dette blive udgangen på anmeldelsen her og indgangen til Knud

Indsendt af Jakob Brønnum

Ingen kommentarer:**Send en kommentar**

Indtast din kommentar...

Kommenter som:

[Nyere indlæg](#)[Start](#)[Ældre indlæg](#)Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)Rejser tema. Leveret af [Blogger](#).